

Liefde
plotbaar
onerotisch

Bart J.G. Bruijnen

Liefde plotbaar onerotisch

novelle met
prozagedichten

Uitg. Het Verdronken Kalf
2023

© 2023 Bart J.G. Bruijnen

ISBN 978 94 648 0351 8 / NUR 301, 306

Dit boek is uitgegeven in eigen beheer,
en er heeft geen redactie plaatsgevonden.

Voor mijn schoonzussen en god

Dann mach ich mir 'nen Schlitz ins Kleid und find es wunderbar.

— Ingrid Steeger

A

Eerste hoofdstuk, waarin we een mens tegenkomen die iets op zijn hart heeft. De vraag is of dat betekent dat hij een hart heeft. Klaas beet de mens hier, en hij wil ons graag iets opbiechten, al is het stapsgewijs en wellicht wat incoherent, op het eerste opzicht.

Terwijl het einde van de zomer aanzette en de melancholie oprukte, werd Klaas geholpen te ontsnappen van de dagelijkse sleur en waan door een volgend glas chartreuse. Hij verborg zich in een verzonnen mist, waar hij andere vormen van zichzelf ontmoette, die daar al tijden zaten, voortdurend in angst ontdekt te worden. Uit onzekerheid voor eventuele gedachtes van alle anderen durfden ze de mist niet te verlaten, ook al raakten de voorraden van al wat niet nodig was op. Klaas blies alles weg en trok zijn rug recht, waardoor de aandacht van zijn omgeving juist werd getrokken. Die anderen kwamen gevaarlijk dicht bij de verborgen ikken deze keer, maar zouden zich toch over een paar uur op het laatste moment moeten terugtrekken voor de naderende ochtendkleuren.

Ook morgen zou hij weer voor de spiegel staan en door zijn haar woelen, om een slordige, hippe look te verkrijgen. Ook

morgen zou hij dialogen voeren die slecht verlopen. Varianten in zo'n uitwisseling van zijn kant zouden onder andere een luttele klankuitstoot als eerste woord zijn in plaats van iets wat grammaticaal juist is, evenals het weglaten van de bijzin na het voegwoord. Maar nu zat hij nog op de grond in de bijkeuken, met zijn drank, en met zijn rug tegen de deur.

De nacht leek een beduidende fase in te gaan: Klaas' dagdromen lagen in puin, maar gaven zich niet gewonnen. De wereld miste cruciale kennis over de krachten die aan de binnenkant van Klaas opereerden, en niets werd er ook op pad gestuurd om hierover informatie te verzamelen. Met een haast geforceerde zachtheid dacht Klaas aan zijn echtgenoot Pieter en de lucht om hem heen bereidde een ijl plan voor.

Grofweg, had Klaas door de jaren heen ondervonden, was er een standvastige Pieter, die geen bezwaar had tegen vuil werk zolang de prijs maar goed was, en een door de dag vermoeide Pieter, die gemakkelijk verraden zou kunnen worden door zijn gevoelens. Klaas hield van beiden. Ze waren de liefde van zijn leven, en er was een tijd dat hij zich dat in alle oprechtheid kon laten zeggen, zonder twijfel, zonder schaamte. En Pieter beschikte daarbij overigens doorgaans niet bepaald over een vreselijk efficiënte set van voelsprietten om leugenaars en deserteurs te identificeren en vast te pinnen. Ooit was Klaas succesvol in Pieters zijn geïnfiltrerd en dwarrelde hij telkens weer moeiteloos, instinctmatig naar hem toe. Er was slechts één verblijfplaats toen en geen behoefte om de fronten op te zoeken. Misschien was kinderlijke verantwoordelijkheid een deel van hun motivatie om een huwelijk aan te gaan. Overgave aan elkaar was er toen in ieder geval zeer zeker, alsof ze elkaar de liefde simpelweg verschuldigd waren.

Vlak onder de neus van zijn eigen ego had Klaas al die jaren gekoketteerd met zijn gevoelens voor Pieter. En beetje bij beetje werden die zelfs niet minder. Dat had hij bij niemand anders ooit gehad. Met niemand anders had hij kunnen trouwen, willen trouwen. Het huwelijk had hem sowieso nooit iets geleken. Met de komst van Pieter was daar een wijziging in gekomen. Toch hadden maanden van eindeloze verzinsels hem er nog van kunnen weerhouden. Het probleem van Klaas was echter dat met het kennen van Pieter hem de angst bekwam hem te moeten missen. En clandestien was hun relatie toch al in de verste verte niet meer. Het eventueel zonder elkaar kunnen was op den duur een leugen geworden waar beiden niet meer in wensten te leven. Maar het voegde niets toe, dat huwelijk. Het maakte hun samenzijn niet perfecter. Daarnaast was het ook niet iets wat zich gedroeg als een overblijfsel, als een soort teken achtergelaten door iemand die verloren of verdwenen was. Hun liefdesbetrekking was even tastbaar en waarneembaar voor als na het uitwisselen van de ringen. Het was wellicht theoretisch mogelijk dat hun samenzijn niet meer zou bestaan, maar hun liefde zou altijd door het mogelijke vacuüm van hun gevoelens blijven reizen.

Er was een tijd dat Klaas niet eens op mannen viel. Dat hij nog niet gefrustreerd was omdat hij de wil van de heersende mening moest aanvaarden om zich in vrijages aan te sluiten bij de beschaafde heterofielen. Hij dacht daar niet eens over na toen. Maar de plezierdelving van zijn liefdesleven was nogal vruchteloos, al kon hij dat indertijd niet plaatsen, en hij zocht troost in onder meer de kunst. Het bouwen van sprookjeskastelen bleek hem zo veel te kosten dat hij uiteindelijk zijn toevlucht nam tot het formeel in twijfel

trekken van zijn eigen geestelijke gezondheid; tragedie lag op de te draaien loer.

Het aantal vriendinnen dat Klaas toenmaals had moet overigens niet onderschat worden. In het winnen van aandacht van anderen toonde Klaas altijd al bovengemiddelde vaardigheid en vindingrijkheid. Hij was knap en elegant en bedreven in het milde gevecht van de communicatie, en zo was hij in het verleden meermaals behendig gebleken in het onschadelijk maken van zich onbenaderbaar voordoende meiden. Dezelfde handigheid bezat hij echter niet van de fysieke soort. En zonder zich er al te bewust van te zijn had hij ten tijde van elke verovering zichzelf al in gedachten een gesmokkelde brief verstuurd waarin hij een ontsnapingsplan had uitgetekend.

Na verloop van tijd merkte Klaas dat er ingrediënten misten in zijn leven. De kiem van dit besef kwam fragmentarisch tot hem en was niet meteen een populair succes, mede omdat het nieuwe perspectief dat hem geboden werd botste met zijn lidmaatschap van de norm. Het was op een in eerste instantie onbeduidend feestje. Klaas raakte via via aan de praat met een jongen die vroeger van huis en van school was weggelopen. Dat hele gesprek voelde hij zich tegelijkertijd bloednerveus en compleet op zijn gemak. Af en toe vond hij dat hij er stoer en losjes bij stond, maar meteen daarna had hij het gevoel dat zijn houding die van een idioot was, en een paar geweldige toevoegingen aan de conversatie werden door hem afgewisseld met een stel tenenkrommende clichés. Die nacht proefde hij voor het eerst de zilte zoetheid van zijn eigen geslacht. En terwijl zijn drang ernaar toenam, boden zich zowaar ineens verschillende jongens en mannen vrijwillig aan om die oorlog nog verder te winnen. Alles leek er na zijn glorieuze debuut even op dat hij zijn lust naar

mannen om zou zetten in een succesvolle carrière. Maar toen liep hij Pieter tegen het lijf. Pieter temde hem. Pieter was de weddenschap waar hij al zijn inzet en al zijn winsten steeds weer opnieuw op in wilde zetten. Verder hoefde hij niet meer te gaan.

Zwevende deeltjes 1.0 (A)

De liefde lijkt, blinkend en al, een minder belangrijke regisseur, onderhoudend wellicht...in sommige sociale facetten, dankzij wat acrobatische bekwaamheid...en de tijd die nodig is van de glimlach tot de ejaculatie...en de rest van de middelmatigheden rondom...het wederzijdse debuut van mond op wang, dat ooit was...wel zijn er tekenen van enige versoepeling van de directe technieken...ouderwets en ongevaarlijk, eigenlijk al achterhaald...toch waardevol voor de samenleving buiten de reproductieve sfeer...de liefde is meer een doorzetter dan de heldin, een leemte die moest worden opgevuld...het op één na beste ding in totale isolatie...om niet permanent te eindigen met een vermagerd gezicht...o, het opstaan, het weggaan, het terugkomen, die onderbrekingen tijdens de eerste fasen van seksueel contact...een diepe persoonlijke relatie met de equivalenten van zichzelf...moeilijk, puriteins, sublimerend...voelend als dagen, een paar dagen die zonbeschenen moeten worden geïntensiveerd...een groot deel van het potentieel gaat verloren...een niet-seksueel voordeel...een reproductieve basis die de ander buiten beschouwing laat...vaak wordt ze, de liefde, giechelend verborgen door een hand...neemt het ene af, neemt het andere toe, testiculair tot zelfs honderd procent...van buik verspreidend naar het bovenste deel van de borst...geen sprake van de praktijken van een monnik...of over diens vermogen om met zijn lippen een voelbaar signaal af te geven...er blijft een tendens om zich bij de jachtgroep aan te sluiten...en al die liefdeszaadlozingen, vanuit een hoek, rechtopstaand...in dienst van het proces van paarvormende inprenting...activiteiten van het leven van het individu, tot een absoluut minimum beperkt...met alle opgemerkte veranderingen, tot de climax bereikt is...geslachtsdelen

worden weer alleen geslachtsdelen...geen gevaar meer, geen angst...en opnieuw neemt de liefde een horizontale houding aan...en lichaamscontacten nemen toe...op handen en voeten, opmerkelijk goed vooruit...een visuele en vocale weergave van een orgasme...waarna alleen nog maar heilige broodkruimels...

B

Tweede hoofdstuk, waarin we te weten komen dat Klaas verliefd is. Hij kent de liefde. Langzaam begint hij zichzelf te ontleden. Al zijn cellen zullen aan bod komen. Dat belooft hij aan de wereld. De wereld die nu even voor hem de bijkruken is.

Sinds hun eerste ontmoeting was Klaas in zijn liefde voor Pieter een helderziende; hij wist elke avond dat hij de volgende morgen weer van hem zou houden. En dat was dan een serieuze act, geen vaudeville zoals bij veel stelletjes, zowel homo als hetero, om hen heen. Voor het brandend houden van het geluk van hun samenzijn was geen moed nodig. Elke nacht, en vaak ook overdag, kwamen ze dicht bijeen om elkaars lichamen in hechtenis te nemen – een snoeperig duel zonder tijdmeting. Klaas stelde zich het omhulsel van zijn droom met Pieter voor als van metaal. Tijdens zijn verbintenis met Pieter kwam hij in contact met zijn eigen ziel, die hij eindelijk eens zijn sympathie kon tonen. En al zijn blikken in de spiegel 's ochtends eindigden door Pieter en niemand anders in vrijspraak, omdat hij in staat was zijn toegevoegde waarde aan het universum geloofwaardig te maken. In Pieter had Klaas de oprechte lezer van zijn huid gevonden.

Alle seconden die hij met Pieter doorbracht, voelde hij de tover, en de zintuigelijke waarneming van Pieter bedwelmde hem zo, dat hij de letterlijke betekenis van het meeste om hem heen vergat. Zijn testament hoefde hij met nog maar één enkel woord op te maken.

En die verliefdheid was welbeschouwd niet minder geworden met het verstrijken van de tijd. Een tochtige bijkeuken veranderde daar niets aan. Een koude vloer evenmin. Nog dagelijks bereidde Klaas zich vreugdevol voor op de volgende samenkomst met zijn Pieter, en elke dag was ook wel een dag om de verjaardag van zo'n voorafgaande samenkomst te vieren. Iedere dageraad beraamde hij weer een omhelzing. Pieter was nog altijd zijn kuuroord in een teleurstellende wereld. En Klaas meende dat Pieter hetzelfde voor hem voelde. Daar kon hij in ieder geval voldoende aanwijzingen voor ontdekken – een banket van liefde vulde hun leven samen. Er was zo goed als geen inlijving van meer fijne gevoelens meer mogelijk. Ze waren sinds hun begin ongelooflijk aanpasbaar aan elkaar geweest, als waren ze samen één wezen. Extreme standpunten ten opzichte van elkaar hadden ze niet, dus die hoefden ze niet op te geven. En compromissen hoefden er weinig gesloten te worden, en als er al een compromis wenselijk was, ging dat soepel, eigenlijk automatisch. Ze hielden allebei evenveel van een glas chartreuse en meer dan twee glazen rode of witte wijn. Klaas' gewenning aan Pieter was tot een zaligheid geworden, een comfortabel en nergens bij het interieur vloekend kussen. Er was geen enkele verwarring meer over hun route.

En toch. Toch moest hij erkennen dat hij iets anders nodig had. Niet enkel iets anders, maar nog iets anders erbij. Geen inwisseling, maar een aanvulling. Vooralsnog. Na een trouwe relatie van tien jaar, waarvan zeven jaar huwelijk, was

het belang van monogamie voor Klaas blijkbaar een heroverweging waard. Niet voor niets was hij deze nacht naar de minst verzorgde ruimte van hun huis gevlucht. Met hulp van de stilte wilde hij zichzelf de gelegenheid geven om een nieuwe werkelijkheid te accepteren. Het was niet zo dat de activiteiten van zijn verhouding met Pieter moesten worden gestaakt, omdat hij de daarvoor benodigde gevoelens niet meer op gang kon krijgen. Nee, wat dat betreft was hun relatie een kasteel dat van alle gemakken voorzien was en geen verbouwing nodig had. Maar om te reizen en avonturen te beleven maakte de staat van dat kasteel natuurlijk niet uit. En bovendien valt er prima van september te genieten terwijl je naar maart verlangt, vond Klaas. Was het zo erg om iets op smaak te brengen, om iets toe te voegen puur om het aroma wat te versterken? In een cocktail verstoorde de suiker of de citrusschil of noem eens wat de impact van de alcohol immers ook niet. De brij van dergelijke vragen en antwoorden was meer een klein onderdeel van het totale zielenleven van Klaas in die uren, waarin zo veel gebeurde dat hij het zelf niet eens echt meer kon bijhouden.

In een opdwarende roes, deels veroorzaakt door drank, liep Klaas onverbiddelijk tegen zijn gevangengenomen verleden aan. Toen zijn geweten herhaaldelijk bij hem aan bleef kloppen, murmelde hij uiteindelijk min of meer als antwoord dat hij in zekere zin niet echt wat fout had gedaan. Er was sprake van ontrouw, maar ook weer niet, bracht Klaas naar voren als een soort verdediging. Desondanks ontweek hij de laatste dagen gesprekken met Pieter en hij bleef dan ook onnatuurlijk lang uit zijn buurt. Ook deze nacht bracht hij provisorisch door in de ruimte die hij tot hospitaal had gedoopt, waar zijn favoriete glas zijn drank drinkbaar maakte, zodat hij met zijn gedachten naar een experimentele plek kon

gaan, waaruit hij nog net op tijd zou kunnen ontsnappen voordat zijn leven door realiteit werd verpletterd. Klaas was niet in staat zichzelf te bevrijden van de schuld die hem kwelde vanwege zijn daden bij zijn afwezigheid van het thuisfront; integendeel, hij wees zich erop dat een misdaad niet werd verontschuldigd door het feit dat die werd geopenbaard. In al zijn gulheid probeerde hij, starend naar het plafond, zijn onschuld wel steeds zo zichtbaar mogelijk omhoog te gooien. Geen andere penis dan die van Pieter had hij de laatste tien jaar beroerd tenslotte – behalve die van zichzelf uiteraard. Niet met zijn hand, niet met zijn mond, met geen enkel stuk huid.

Klaas gaf zich de tijd niet om zijn neus te snuiten. Wel stelde hij zich voor hoe het zou zijn als hij zijn glas zou laten vallen. Gewoon hand open en laten gaan. Die dwanggedachte had hij de laatste tijd vaker. Wat zou er gebeuren als hij zomaar eens een fles of een schaal zou laten vallen? Dat geluid, die rotzooi die ervan kwam – en daar dan de bewuste veroorzaker van zijn.

Deze afleidingstechniek liet helaas voor Klaas alles overblijven wat hij aan psychologische differentiaties probeerde te vergeten, waarbij hij niettemin bleef hopen op de verbazing van een verrassende punchline. Het was haast belachelijk hoe hij aan zijn eigen zijlijn stond en een karikatuur van zichzelf neerzette. Jarenlang had hij grappen gemaakt, met Pieter en met hun vrienden en bekenden, over heteromannen. En nu was hij dan zelf in een conditie terechtgekomen waarin hij wellustige gevoelens had voor vrouwen. Bewijs daarvoor was er inmiddels te over. Klaas begon wat te neuriën, alsof hij zichzelf in slaap probeerde te sussen. Hij wilde niet ook nog ontdekken dat misschien zijn metabolisme helemaal veranderd was. Het liefst wilde hij

wakker worden als figurant ergens. Niet meer denken, niet meer meedoen. Hooguit een gortdroog en onbeduidend dialoogje voeren, zoals hem dat zo goed lukte met vrouwen. En als een uitgeputte hond liet hij zich zijn ongemakkelijke houding welgevallen, flirtend met de slaap.

Zwevende deeltjes 2.0 (B)

De liefde is in kleur...altijd weer een fascinerende oefening in stijl en spanning...soms tegen de deadline van een kort broedseizoen...(al geeft dit ons de balsemende tijd om te verkennen)...af en toe agressief, edoch in de regel niet in een niet-seksuele context...nu en dan grotesk, smerig en over-the-top...waarbij overgrote deel van de copulatie geen voortplantingsfunctie heeft...de liefde is eenmaal volop een personages introducerende waarnemer...ze laat de grootste stijve penissen glinsteren...ze is een waardevolle ervaring en biedt een goede manier om tijd te verspillen...met lippen, oorlellen, tepels, borsten, onder andere...geen voorstander van neukbeperkingen is ze...de evolutie houdt zich door de liefde bij elke erfgenaam weer bezig met verbeterde communicatie...op elk veld, op elk zondagsveld...waarbij intensiteit en duur natuurlijk zullen variëren...of waar in de volgorde de paarvormingsfase zit...de liefde, ze kan zorgvuldig verborgen zijn door kleding...sowieso is ze altijd gerechtvaardigd, blijkt uit studies...ze zwaait bijvoorbeeld heen en weer en op en neer in het bilgebied tijdens het voortbewegen...tegelijkertijd onderdrukt ze de antagonismen van de opwinding...er mag tijd zijn voor pre-copulatie, er mag ruimte zijn voor tepelerecties...leve de langdurigheid, roept ze...verlengen, verhogen, opwekken, laten...bedek het mondgebied, maak het ondergeschikt aan soortgelijke apparaten...de liefde zal je te hulp komen en tot twee of drie keer haar normale omvang vertonen...met haar worden nervositeit en aarzeling langzaam verminderd...ze galmt door van generatie op generatie...ja, enzovoort, enzovoort, de liefde...transpirerende voetzolen, vlekkerige gezichten...trots van de eigen blakendheid...gecontroleerde arbeidsdeling in de reproductieve sector...hebben de geslachtsdelen eenmaal